

Zaproszenie do rezerwatu przyrody Kózki

2015-04-30

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie Zarządzeniem Nr 6 z dnia 17 kwietnia 2015 roku wyznaczył na terenie rezerwatu przyrody Kózki szlak, który ma służyć celom edukacyjnym. Na szlaku zostaną umieszczone tablice informujące o walorach przyrodniczych rezerwatu. Jest to kolejny rezerwat na Mazowszu, który został udostępniony dla zwiedzających.

Rezerwat przyrody Kózki położony jest na terenie powiatu łosickiego, w gminie Sarnaki i zajmuje powierzchnię 86,12 ha. Jego nazwa pochodzi od nazwy pobliskiej miejscowości. Na terenie rezerwatu występują typowe dla doliny dużej rzeki zbiorowiska, takie jak starorzecza, łąchy meandrowe oraz brzeg z odsypami. Obszarowo przeważa roślinność nieleśna, obejmująca różnego rodzaju murawy wytworzone na wydmach, m.in. ciepłolubne, śródłądowe murawy napiaskowe. W obrębie sieci połączonych ze sobą starorzeczy występuje bogata roślinność wodna i szuwarowa. Ekosystemy leśne rezerwatu to porastająca wydmy, pochodząca z nasadzeń monokultura sosnowa oraz olszowe lasy przylegające do starorzeczy.

Na obszarze rezerwatu występuje ponad 50 gatunków ptaków lęgowych. Głównym zagrożeniem dla wartości przyrodniczych jest postępująca sukcesja gatunków lasotwórczych zmniejszająca atrakcyjność tego terenu dla najcenniejszych ptaków, tj. rybitw, siewczek oraz innych gatunków z rzędu siewkowych. W celu przeciwdziałania niekorzystnym zmianom Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie ustanowił dla rezerwatu zadania ochronne, na mocy których w 2014 r. zrealizowano działania z zakresu ochrony czynnej. Przeprowadzone prace polegały na powstrzymaniu sukcesji wtórnej poprzez wycięcie i usunięcie siewek drzew i krzewów zarastających nadrzeczne plaże i murawy.

W rezerwacie przyrody Kózki od 2008 r. prowadzony jest wypas owiec świniarek, który znacznie ogranicza zarastanie łąk, jednak z uwagi na dużą powierzchnię rezerwatu wymaga prowadzenia dodatkowych działań z zakresu ochrony czynnej. Świniarki występowały pierwotnie licznie na terenie Europy środkowej i zachodniej, jednak ze względu na niską opłacalność hodowli, małe znaczenie produkcyjne, ich liczebność malała. W 1987 roku podjęto próbę restytucji tej zagrożonej wyginieciem rasy owiec. Obecnie owce świniarki ujęte są w Programie Ochrony Zasobów Genetycznych Owiec, którego celem jest zachowanie zagrożonych wyginieciem rodzimych ras, stanowiących cenny element różnorodności genetycznej. Ze względu na małe wymagania doskonale nadają się do wypasania na terenach przyrodniczo cennych.

